

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIMENEZ, ABBY

Al tău pentru totdeauna / Abby Jimenez ; trad. din lb. engleză:
Alexandru Botea. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-475-9

I. Botea, Alexandru (trad.)

821.111

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Yours Truly

Copyright © 2023 by Abby Jimenez

Reading group guide copyright © 2023 by Abby Jimenez and
Hachette Book Group, Inc.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ABBY JIMENEZ

*Al tău pentru
totdeauna*

Traducere din limba engleză de Alexandru Botea

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

BRIANA

— I se spune Moartea cu Stetoscop.

Jocelyn se proțăpise în fața recepției și se uita la mine cu o expresie dramatică pe chip, în vreme ce eu completam fișele pacienților.

I-am aruncat o privire pe deasupra ecranului și am dat ochii peste cap.

— Dă-i pace, am spus, trecând datele în format electronic. E aici de unsprezece ore. E prima lui zi.

— Fix asta vreau să spun, mi-a spus în șoaptă. Are o rată de succes de sută la sută.

Am pufnit pe nas fără să-mi ridic privirea.

— Nu poți să-i spui așa. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca pacienții să ne audă șușotind despre un doctor poreclit Moartea cu Stetoscop.

— Atunci să-i spunem Doctor Stetoscop?

— Nu.

— De ce?

— Sună a actor de filme porno.

A oftat.

— Bine, dar vorbesc serios. Cineva ar trebui să investigheze. Au murit șase pacienți!

M-am uitat la ceas.

— Lucrăm la secția de urgențe, Jocelyn. Se întâmplă des ca oamenii să moară.

— Dar n-o să fii promovată ca șefă a secției de urgențe? Nu scrie în fișa postului tău că *trebuie* să investighezi asemenea chestii?

Am apăsat câteva taste și m-am uitat la ea.

— Gibson încă n-a ieșit la pensie, iar consiliul nu a ales pe cineva în locul lui. Așa că nu, nu e treaba mea.

— Dar o să fie. Mai mult ca sigur vei primi postul. Nu crezi c-ar trebui să te ridici la înălțimea așteptărilor și să oprești masacrul?

A făcut un pas în spate și și-a pus brațele la piept.

Simțeam privirile pătrunzătoare a zeci de asistente din întreaga secție care mă urmăreau din umbră. Jocelyn fusese delegata lor. Când li se punea pata pe ceva, nu renunțau cu una, cu două. Bietul băiat. *N-avea* să-i placă aici.

Am oftat adânc.

— Primul pacient a fost un bărbat de nouăzeci și șase de ani și avea probleme cu inima. Al doilea avea optzeci și nouă, făcuse infarct și refuzase o resuscitare. Al treilea a fost victima unui accident de mașină – am aruncat o privire peste radiografia și numai bunul Dumnezeu ar fi putut să-l salveze. Al patrulea fusese împușcat în cap și nu cred că trebuie să-ți reamintesc că astfel de răni sunt fatale în nouăzeci la sută din cazuri. Victima sosise în comă și nu prezenta semne de activitate cerebrală. Al cincilea pacient era bolnav de cancer în fază terminală, iar al șaselea intrase în septicemie și era mai mult mort decât viu când a ajuns aici.

Am fixat-o cu privirea și am adăugat apăsat:

— N-a fost vina lui. Uneori se mai întâmplă.

A strâns nemulțumită din buze.

— Uneori. Dar nu din prima zi de muncă.

Trebuia să-i dau dreptate. Riscul ca așa ceva să ți se întâmple în prima zi de lucru era destul de mic. Și totuși.

— Doar... trimite pacienții noi la mine, am spus cu o urmă de oboseală în glas. Mai are o oră și-și termină tura. Și fără Moartea cu Stetoscop. Te rog.

Mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— E nesimțit, să știi.

— Cum așa? am întrebat.

— I-a spus lui Hector să-și lase telefonul în vestiar. *Tu* nu ne-ai silit niciodată să renunțăm la telefoane.

— Dar Hector nu se chinuie tocmai acum cu despărțirea de Jose? Mai mult ca sigur își verifică telefonul din cinci în cinci secunde. Și eu i-aș fi spus să facă același lucru.

Un bărbat cu păr castaniu și salopetă neagră a ieșit pe ușa salonului cu numărul 8. Stătea cu spatele la mine, așa că nu-mi dădeam seama cine e. L-am urmărit scoțându-și mânușile chirurgicale și aruncându-le în coșul de deșeuri biologice. Și-a masat scurt rădăcina nasului, a tras aer în piept și și-a târât pașii spre vestiar cu capul în pământ.

Hector a ieșit în urma lui și s-a uitat la noi. A ridicat șapte degete și a tras aer printre dinți.

Jocelyn mi-a aruncat o privire de ți-am-zis-eu și am clătinat din cap.

— Nu-i mai spune că e Moartea cu Stetoscop. Du-te la treaba ta. Fă ceva productiv.

A făcut o mutră supărată și apoi și-a văzut de drum.

Mi-a vibrat telefonul și l-am scos din buzunar.

Alexis: Vreau să vin să te văd pe 19.

Am tastat răspunsul:

Sunt bine.

Nu eram. Dar nici n-aveam de gând să-mi chem prietena gravidă din îmbrățișarea reconfortantă a lunii ei de miere ca să vină să-mi țină de urât în casa asta părăsită și

bântuită de fantome căreia i se spune viață. O iubeam mult prea mult ca s-o fac să sufere.

Telefonul a început să sune.

M-am ridicat de pe scaun, m-am furișat într-o cameră goală și am răspuns.

— Ți-am zis că-s bine.

— Nu te cred. Vin și gata. La cât ieși azi?

— Alexis, am mârâit în telefon. Vreau să pretind că ziua aia e ca orice altă zi.

— Dar *nu-i* ca orice altă zi. E ziua în care o termini cu divorțul. E destul de important.

— N-o să fac nimic aiurea. N-o să-l sun beată în miezul nopții. N-o să-mi beau amarul până nu mai știu de mine și îmi vomit pe păr...

— Mă preocupă mai mult ideea că o să arunci cocktailuri Molotov în geamurile casei lui.

Am râs.

— E o preocupare justificată, am mormăit.

Când e vorba de Nick, n-am fost niciodată calmă sau rațională. Aș vrea să spun că atunci când am aflat că mă înșală am dat dovadă de stăpânire de sine și rafinement, că am fost întruchiparea demnității în fața unei trădări și a unei dureri de neimaginat. Dar ce-am făcut *de fapt* a fost să-mi sar de pe fix. Mi-am aruncat verigheta în veceu și i-am stropit plantele cu clor. Apoi am sunat-o pe măică-sa ca să-i spun și ei ce fel de șarpe a crescut la sân – și asta eram eu doar făcându-mi încălzirea. M-a surprins și pe mine nivelul de josnicie la care eram dispusă să cobor. Ultima ticăloșie pe care am făcut-o a fost atât de umilitoare, încât i-am interzis lui Alexis să mai aducă vorba de ea.

— Dacă nu te vezi cu nimeni, o să trec pe la tine, a spus Alexis.

— Ha. Sigur.

M-am așezat pe o targă și mi-am sprijinit fruntea-n palmă.

De când m-am despărțit de Nick, am avut parte de cele mai îngrozitoare întâlniri online din istoria internetului. În comparație cu nivelul de mizerii deprimante pe care le-am înghițit în ultimul an pe Tinder, Nick părea un Făt-Frumos.

— N-ai găsit nimic? a întrebat Alexis.

— Tipul cu care am ieșit luna trecută fusese prins beat la volan de atâtea ori, încât a primit ordin judecătoresc să-și instaleze un etilotest în mașină. M-a rugat să suflu în aparat în locul lui ca să-i pornească motorul. Apoi mi-am dat întâlnire la cafea cu unul care avea o svastică tatuată pe gât. Iar nevasta ultimului tip cu care m-am văzut, de a cărei existență nu știam, a tăbărât peste noi în Benihana și l-a întrebat dacă pe asta cheltuie el banii pe care i-i ceruse, chipurile, pentru rechizitele copiilor. Nu-mi spusese nici că are copii.

Cel mai probabil încremenise în telefon.

— Vai, *ce scârbos*.

— Nici nu știi ce norocoasă ești că l-ai găsit pe Daniel. Vorbesc serios. Ar trebui să aduci ofrande zeilor iubirii.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec. Sunt pe tură. Te sun când termin.

— Bine. Dar să mă suni.

— Te sun.

Am închis telefonul și preț de o clipă m-am holbat la tabelul de evaluare a durerii care atârna pe peretele din fața mea. Mai multe desene cu expresii faciale distincte indicau diferite niveluri de durere. O față zâmbitoare verde în dreptul numărului 0. O față roșie care plânge în dreptul numărului 10.

M-am oprit cu ochii la numărul 10.

Încercasem să nu mă gândesc prea mult la data divorțului. Îmi spusese că, dacă nu-i acord prea multă importanță, o să am noroc și o să mă trezesc la câteva zile după ce totul se va fi terminat deja. Nu că s-ar schimba prea multe după aceea. Suntem despărțiți de un an. Țasta e doar un pas oficial prin care punem totul pe hârtie.

Și totuși.

Poate că Alexis avea dreptate și n-ar fi indicat să trec prin asta de una singură. În caz că totul mă ia pe nepregătite și mă copleșește.

Ultima oră din tura mea de lucru a fost lipsită de incidente. Am preluat singurul pacient care s-a prezentat la urgențe – și nimeni n-a dat colțul. Ce-i drept, pacientul cu pricina, poreclit și Tipul cu Nunceak, era deja un obișnuit al secției, iar de data asta se alesese cu o nouă comoție cerebrală, așa că toate șansele au fost de partea mea.

Mă pregăteam să plec acasă când Jocelyn s-a întors la recepție și mi-a ciripit bucuroasă:

– Hei. Gibson vrea să vorbească cu tine înainte să pleci. În sfârșit! Îți oferă postul!

Îi sclipeau ochii de entuziasm.

Gibson era șeful secției de urgențe a Spitalului Royaume Northwestern. Luna asta urma să iasă la pensie. Teoretic ieșise la pensie cu un an în urmă, când Alexis îi preluase funcția. Doar că o lună mai târziu, Alexis și-a dat demisia ca să se mute în orașul ăsta mic și izolat al soțului ei și ca să-și deschidă propria clinică, așa că Gibson s-a întors.

– Comisia n-a votat încă, așa că mă îndoiesc, am spus. Dar îți mulțumesc pentru încredere.

Apoi m-am gândit mai bine și mi-am zis că e posibil să aibă dreptate.

Nimeni în afară de mine nu se oferise să ocupe postul. Nimeni altcineva nu candida. Mai avea vreun rost să se

voteze? Ce altceva ar fi vrut să-mi spună Gibson, dacă nu asta?

Aproape entuziasmată, am apucat-o de-a lungul coridorului spre biroul lui. Știam că funcția asta presupune o tonă de muncă. Șase zile din șapte, optzeci de ore pe săptămână. Sau poate chiar mai mult. Dar eram pregătită. Spitalul Royaume Northwestern era viața mea. Dacă tot trebuia să muncesc, mai bine o făceam la adevărata mea valoare.

Am bătut în tocul ușii lui.

– Bună ziua. Ați vrut să mă vedeți?

Gibson a ridicat privirea și mi-a zâmbit prietenos.

– Intră.

Stătea la birou. Își pieptănase părul grizonant pe spate. Semăna cu un bunic scumpic și dulce. Îmi plăcea de el. Cu toții îl plăceau. Ocupase postul ăsta toată viața lui.

– Închide ușa, a spus Gibson, semnând un document.

M-am așezat pe scaunul din fața lui.

A terminat de completat hârtiile, le-a pus deoparte și mi-a aruncat un zâmbet larg și luminos.

– Ce mai faci, Briana?

– Sunt bine, am spus binedispusă.

– Și fratele tău, Benny?

Am încuviințat din cap.

– E cât se poate de bine, având în vedere situația lui.

– Mă bucur să aud asta. Așa împrejurări nefericite... măcar are parte de cei mai buni doctori.

Am încuviințat din nou.

– Royaume Northwestern e cel mai bun din lume. Și că tot veni vorba, abia aștept să încep, i-am spus, după care am adăugat: nu c-aș aștepta plecarea dumneavoastră.

A chicotit.

– Mai are rost să se voteze? l-am întrebat. Nu mai sunt alți candidați în afară de mine.

Și-a plimbat degetele de-a lungul abdomenului și a zis:

— Fix despre asta voiam să vorbim. Am vrut s-o afli de la mine. Am hotărât să amân plecarea mea pentru câteva luni.

— Vai, am exclamat încercând să-mi ascund dezamăgirea din voce. Înțeleg. Eu credeam că vă mutați cu doamna Jodi în nu știu ce vilă din Costa Rica.

A râs.

— Chiar așa vom face. Dar jungla mai poate să aștepte. Înainte să votăm aș vrea să le ofer tuturor șansa să-l cunoască mai bine pe doctorul Maddox. Așa mi se pare corect.

Am clipit confuză de câteva ori.

— Mă scuzați. Pe cine?

A dat din cap spre secția de urgențe.

— Pe doctorul Jacob Maddox. Azi a fost prima lui zi. În ultimii ani a fost șeful Secției de urgențe la Spitalul Memorial West. Un băiat extraordinar și destul de calificat, dacă mă întrebi pe mine.

Am rămas înmărmurită vreo zece secunde.

— Vreți să amânați votul? Pentru *el*?

— Ca să ofer echipei noastre șansa să-l cunoască mai bine.

— Ca să-l ajutați în cursa pentru postul dumneavoastră, am spus sec.

A părut surprins de reacția mea.

— Nu. Ca totul să fie corect. Știm amândoi că lucrurile astea țin în bună măsură și de popularitatea candidaților, așa că merită o șansă.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred ce aud.

— Chiar vorbiți serios. Vreți să amânați votul ca el să aibă șansa să câștige. Lucrez aici de *zece* ani.

M-a privit cu un aer grav.

— Briana, trebuie să iau în considerare tot ce-i bun pentru acest departament. E de preferat să ai mai multe opțiuni. Nu-i nicio mândrie când obții automat un post, pentru simplul fapt că nu ai competiție...

— N-ar fi automat. Ar fi pe merit. Zece ani de merit.

S-a uitat la mine răbdător.

— Știi că Alexis nu a candidat singură. Competiția e sănătoasă. Dacă postul e să fie al tău, va rămâne al tău și peste trei luni.

Am rămas înfiptă în scaun, respirând lung ca să-mi adun calmul. Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu strig: „I se spune Moartea cu Stetoscop!”

— Trei luni, a continuat Gibson. Apoi votăm și plec să beau din nuci de cocos pe o plajă uitată de lume. Și cu puțin noroc, vei ajunge și tu unde îți dorești. Bucură-te de calmul dinaintea furtunii. Ia-o ușor. Petrece-ți timpul cu Benny.

Am expirat tot aerul din piept ca să mă liniștesc.

Cred că Moartea cu Stetoscop și Gibson se știau. Sigur erau prieteni. Sigur au jucat golf împreună sau ceva de genul ăsta. Toată situația putea a nepotism. Dar ce puteam să fac? Atâta timp cât nu voia să iasă la pensie, aveam mâinile legate.

— Mulțumesc că m-ați anunțat, am spus încordată.

M-am ridicat de pe scaun și am ieșit din birou.

De cum am ajuns în mașină am sunat-o pe Alexis.

— Îl urăsc pe tipul cel nou, i-am spus când a răspuns.

— Bună și ție.

— I se spune Moartea cu Stetoscop. Azi a omorât șapte pacienți. *Șapte*. În prima lui zi.

— Se mai întâmplă.

Părea distrasă.

— Și fii atentă, Gibson își amână pensionarea ca să-i dea tipului cel nou șansa să candideze pentru funcția